

Beste mensen,

Voor u ligt onze nieuwsbrief met veel nieuws uit het veld. Verslagen uit Bangladesh met positieve berichten over wat bereikt is voor kinderen en hun ouders. De verhalen bereiken ons in het Engels daarom heb ik het voor u vertaald.

Veel leesplezier!

nieuws uit het veld

Kajoum en Puja

Hello,

I am Kayoum

Vertaling van het verslag : Kayoum is 12 jaar. Na de geboorte kreeg hij problemen. Na 7 maanden merkte zijn ouders dat hij zijn armen niet kon bewegen, hij had geen hoofdbalans, kon niet zitten, staan of voortbewegen. Hij kon ook niet communiceren. Bij deze moeilijke omstandigheden verliet vader het gezin en stond moeder er alleen voor. Na enige jaren hoorde moeder van de CP daycare in Muktagacha en meldde zich aan. Wij deden onderzoek en konden Kayoum een plekje op de CP daycare bieden. Hier kreeg hij therapie en activiteiten aan geboden. Hij ging enorm vooruit. PhySCI verstreekte een rolstoel want tot dat moment werd Kayoum nog gedragen door moeder. Hij gaat nu naar school in class 1. Moeder kan met Kayoum praten en communiceren en Kayoum is heel gelukkig dat hij

In Mymensingh, waar we zijn begonnen met de Dagcentra voor kinderen met een hersenbeschadiging hebben we inmiddels 3 locaties.

Namelijk in Mymensingh zelf, in Muktagacha en in Vati Barera.

Hier bezoeken 57 kinderen wekelijks de dagcentra in de schoolvoorbereidende groep of in de belevingsgroepen. 27 kinderen worden dit jaar gevolgd via huisbezoeken vanaf het moment dat ze niet meer naar de dagbesteding komen. Het kan zijn omdat het doel is bereikt of omdat het kind naar school is of door ziekte of omstandigheden niet meer kan komen. Ook bezoeken de kinderen die bevorderd zijn naar school nog wekelijks de fysiotherapie dag.

Sinds het begin van ons werk in Mymensingh worden zo op dit moment 173 kinderen bereikt. Ons werk is gegroeid en we zijn er blij mee.

Op de foto ziet u Juma op huisbezoek.

naar school kan. PCC, waar de CP daycare een onderdeel van is maakte een schuine oprit op school voor Kayoum.

Now Puja can walk

Vertaling van het verslag: Puja is 4 jaar oud en leeft in Muktagacha. Bij de geboorte liep zij een hersenbeschadiging op. Haar ontwikkeling stagneerde, ze had geen hoofdcontrole, kon niet zitten of staan en kon niet spreken. Op dat moment beschuldigen familieleden Puja's moeder de oorzaak te zijn voor de handicap. Ze waren erg boos op moeder en behandelden haar lelijk. Moeder wist zich geen raad, hilde veel en bleef alleen achter met Puja. Op een dag hoorde ze van de CP dagbesteding in Muktagacha en meldde zich aan. Wij deden onderzoek en adviseerden moeder met Puja naar de CP dagbehandeling te komen. Hier is Puja gestart en ontving er behandeling en ontwikkelingsgerichte activiteiten. Ze maakte een enorme ontwikkeling door, kan nu zitten, staan en lopen. Moeder komt ook elke maand naar de moeder kind ochtenden om met haar kind om te leren gaan en moeder geeft ook oefeningen thuis. De familie is nu blij en optimistisch geworden en houden van Puja. Ze stimuleren moeder om steeds te gaan en spreken hun waardering uit voor de CP dagbesteding.

Dinajpur

In april 2016 reisden Trees (secretaris Physci) en Ria (fysiotherapeut en voorzitter PhySCI) voor 2 weken naar Bangladesh, waar we een warm ontvangst kregen van moeders en kinderen.

Twee weken vol met activiteiten, werkzaamheden, evaluaties, huisbezoeken, trainingen en onderzoeken volgden, waarvan we u nu een korte impressie geven uit de **hand van Trees**. Immers, het was haar eerste ervaring in Bangladesh en dan is het altijd extra bijzonder.

Mijn 1^e kennismaking met het verkeer : wat een chaos, veel getoeter, fietsers lopers, riksha's auto's en bussen kriskras door elkaar over hobbelige zand- en asfaltwegen.

Niet alleen ik kijk mijn ogen uit, maar ook de Bengalen! Een blanke vrouw met grijs haar is een bezienswaardigheid (oudere bengalen verven hun haar met henna)

Het liefst lopen Ria en ik door de stad, om veiligheidsredenen is dit helaas nauwelijks mogelijk (ondanks continue begeleiding). Hierdoor vele riksha tochten gemaakt, op zich ook een hele belevenis.

Ik ben onder de indruk hoe het centrum is ingericht en beschikt over vele oefenmaterialen (dankzij donaties en opknappen door vrijwilligers in NL)

Gedurende de 2 weken heb ik op bescheiden schaal meegedraaid met het dagprogramma en kunnen zien wat een fantastisch werk het team verricht en de inspirerende en sturende rol die Ria hierin speelt.

Op de 1e dag geeft het onervaren team aan dat zij vele vragen hebben. Gedurende de 2 weken dat Ria aanwezig is, zijn de middagen besteed aan evaluatie en trainingen.

Tijdens de evaluaties blijkt o.a dat het team moeite heeft structureel te werken, dagprogramma goed voor te bereiden, kijken wat een kind nodig heeft, de juiste materialen en oefeningen aan te bieden.

Tijdens de trainingen is hier veel aandacht aan besteed, Ria en ik hebben het ze niet makkelijk gemaakt tijdens de oefeningen. Veel gelachen en erg leerzaam voor ze.

Het valt niet mee om in Bangladesh te leven in zeer arme omstandigheden en de zorg te hebben voor een meervoudig gehandicapt kind. Helaas zijn de verwachtingen soms te hoog gespannen (wanneer wordt mijn kind weer beter) en zijn sommige kinderen al zodanig vergroeid dat zitten/lopen niet meer mogelijk is.

Een zware taak voor het team om de ouders toch te motiveren om te blijven komen en te benadrukken dat elk kind liefde, aandacht en zorg verdient.

Gedurende de 2 zondagen dat het centrum gesloten was, mochten Ria en ik mee op huisbezoek (achterop de brommer) om rolstoelen aan te meten. Een prachtige ervaring om met het platteland kennis te maken. Veel groene rijstvelden, bruine meertjes waar niet alleen in gezwommen wordt,

maar ook de beesten, mensen en kleding gewassen wordt. Overal veel bedrijvigheid en natuurlijk weer veel bekijks.

Via smalle hobbelige zandwegen komen we bij de huisjes, als je dit zo mag noemen. Een golfplaten krotje, vaak maar 1 donkere kamer met ernaast de stal voor de koe. De ene keer krijgt het

gehandicapte kind wel liefdevolle verzorging , andere keren wordt het kind de hele dag in het donker neergelegd zonder aandacht en prikkels. Heel schrijnend !

Het dagcentrum is op sommige dagen zo vol en voor sommigen te moeilijk bereikbaar, dat we moeten gaan nadenken over andere mogelijkheden (evt land kopen en nieuw huis bouwen)

De gehandicapte kinderen in Bangladesh hebben nog heel veel steun uit Nederland nodig, na deze reis ben ik extra gemotiveerd om er tegen aan te gaan.

Mogen we ook op uw steun blijven rekenen ?

Hartelijke groet, Trees Hessing

PhySCI wenst u een mooie zomer !

Ria Schmitz

www.physci.nl

